

:::

En sannhet inneholder følgende paradoks: den er på samme tid en nyhet, følgelig noe sjeldent og eksepsjonelt, men samtidig da den berører værelsen av det den er en sannhet overfor, er den også den mest stabile tilstand av noe, og ontologisk sett den nærmeste til tingenes opprinnelige tilstand.

Alain Badiou.

Jeg er bedt om å skrive noe, om hvilket jeg kanskje ikke vet nok; jeg har ikke "sett" det. Når jeg ber om en beskrivelse av hva jeg skal skrive om forstår jeg at det ligner på noe som jeg har sett tidligere: Bokstaver i et rom stående i en rekke: "Hva i all verden er det som foregår her". Og det er kanskje nok, en radikaliserings av arbeidet å skulle beskrive; noe jeg ikke helt vet hva er eller har sett. En kan aldri være sikker, eller helt vite ifølge Duchamp, som vel er opphav til problemstillingen, og hvor den her i Lina Viste Grønli's arbeide kanskje returnerer. Å skrive om noe som jeg ikke har sett, men som jeg vet noe om, vil være å skrive med hypotesen og språket som referent. Et slikt sted kan man lett bli henfallen til språket selv, bli sittende fast i språket, ikke komme seg ut av det. Men vi snakker om plastisk kunst her, en sansbar hendelse i tid og rom, så det er vel noe annet enn språket som er gjenstanden, eller?

Språket har lenge vært sitt eget objekt og disse skulpturelle arbeidene er bokstaver og ord, ord blitt kropp og sted, inkarnert i materialer, form, overflate, størrelser, blitt ting. Slik antar jeg, at når jeg ser utstillingen vil jeg bli stående å se på ord som ting, som ting for mitt eget språk. Bak står Robert Indiana, Dick Higgins, og alle andre som har fremstilt forestillinger om og sansninger av begrepet, samtidig sanset og kodet. Jeg har likevel en anelse av at saken, det vil si jeg håper at saken her er radikalisert. Jeg håper at arbeidene er slik at banaliteten, det enkle faktum at språket er blitt objekt, er en forutsetning for arbeidet og ikke dets konklusjon og produkt. Jeg håper videre at det ikke er en smart omgang med denne banaliteten.

Jeg forstår at de er refererende til stedet og det de gjør der. At de inngår i en tautologi, er en følge av hvor de er og at det betegnende og det betegnede begge er synlige, åpenbare, og selvfølgelig. Jeg håper at dette ikke, som i de fleste slike tilfeller blir værende ved i en fascinasjon

av speilingen og forfekter at det i seg selv skulle være tilstrekkelig, hvilket det ikke er. Den refleksive sjargongen er den kjedeligste og den mest infantile særlig når den blir logisk. Jeg håper det er punkteringer av en slik "måte" som åpner subjektive realitetsfriske der- og daværende affekter. Et eller annet sier meg ut fra hva jeg har sett, at det nettopp vil kunne virke slik, at det fins mer her enn bare opp- og utlagte synligheter.

Det ytterst bokstavelige som i et onomatopoetikon som kanskje clash som skulptur? En pantomime som mimer en pantomime? En slik bokstavelighet er radikaliserende i den forstand at den går til roten av de to ting den samtidig består av. Eller kanskje heller; den åpner roten som bestående av minst to ting. Det hjelper. Det vi si at saken er en tredje og ikke en andre.

Her er det ferdige gjort FERDIG, det utkuttete KUTTET UT og et IKKE er veldig . Som sum er de: IKKE, KUTT UT, FERDIG. Et utsagn som Bruce Nauman kunne begått - her blitt ting og tektonisk struktur. Et bit i deg ordene dine! En motvilje, en negasjon, en avslutning eller opphør. Henspeilende til hva? Er det som sand i det lokale diskursive immunitetsprogrammet, en måte å strø glattisen etter Duchamp, for å komme ned til en realitet, sette foran seg noe der ute igjen som ikke deltar i det gjensidig selvframstillende i språket, slik språket lages ved å være språket selv som aktiv mutrende hendelse, en tverr jording av bevegelsesenergien i språket .

Rilke skriver i sin bok om Rodin om ordenes (hans ords) maktesløshet, når de mister figuren av noe, skulpturene tømmes for figur ved at han ser for lenge eller ofte på dem, de blir til ting - tomme beholdere. Når ordet blir ting for seg selv, kan det da bære annet enn seg selv? Eller må det deretter utelukkende bære nettopp annet enn seg selv? Språket er med andre ord kanskje ikke saken her. Språket er på et vis brakt til et ferdig - kutt ut - ikke. Det går tilbake til materialet hvor det engang kom fra. Ikke at det faktisk går dit, for det kan det hele tiden, det er bare å følge den bydende negasjonen bokstavelig, men hvordan det fortsatt - allerede ikke har gått, hvorfor vi fortsatt snakker. Jeg håper at det ligger tilstrekkelig med støy, beskjeder, betydninger der som ikke umiddelbart forsvinner inn i tautologien og det negativt surreale perspektivet.

Den stabile siden ved sannheten i dette arbeidet må være at språket som naturtilstand har et opphav i noe sansbart. At språket på dette stedet, i denne institusjonen, for lenge siden har forlatt det sansbare og gått til seg selv; er det som verket kanskje negerer og hvor det synes å opprette en type kritikk, om enn tydelig uartikulert, og at det er noe ved dette uartikulerte som er selve stoffet. At det er det lokale momentet, tettheten, det ekspressive i situasjonen der negasjonen finner sted, som er det sjeldne og eksepsjonelle og at det er gjensynet med en slik eventuell naturtilstand i språket, nettopp her på dette stedet, som er det nye.

Stein Rønning